Автор: Unsvet
14.06.2012 09:11 - Обновлено 14.06.2012 09:23

Запорожець Олена Володимирівна. Хто я? Журавлі. Краса людська. Основа: вірші / Обласний молодіжний конкурс авторської поезії “Поетичні лаври”. — С. Крива Балка Миколаївського району Миколаївської області, 2012.

Олена Запорожець — 1994 року народження, з селища Крива Балка Миколаївського району. Навчається на факультеті правничих наук Чорноморського державного університету ім. Петра Могили. Учасник обласного конкурсу авторської поезії “Струни поетичної кобзи” 2005, 2006, 2007 років (організатор — управління освіти і науки Миколаївської облдержадміністрації). Читачка Кривобалківської сб/ф Миколаївської ЦБС, член краєзнавчого клубу “Степова Еллада”. У 2012 році в обласному молодіжному конкурсі авторської поезії “Поетичні лаври” (організатори — управління культури Миколаївської облдержадміністрації, Миколаївська обласна бібліотека для юнацтва) зайняла ІІІ-е місце.

Хто я?

А хто я є, цікаво знати?
Донька Причорноморських я степів,
Зоря — то друга моя мати,
А батько другий — солов'їний спів.

Цікаво знати: хто я є насправді?
Я вірна донька славних козаків.
Майбутнє буде в України гарне,
Ми йшли до нього через гарт віків.

Я вірю в майбутнє твоє, Україно!
Я вірю: ти щастя у світі знайдеш.
І доля примхлива тебе не покине,
Не зникнеш ти, ненько, і не пропадеш.

Ту славу козацьку відтворюють діти,
Сьогодні ми діти, а завтра борці
За волю народу, за щастя народу.
Вдягнемо по праву ми слави вінці!

Журавлі

Я пам'ятаю: восени
У вирій журавлі летіли
І сіяли сумні пісні,

Дім залишати не хотіли.

Ось пролетів останній птах,
Курликнув сумно й зник за даллю.
Що в цих задумливих лісах
Пов'язане з його печаллю?

Багато їх загинуло тоді,
А люди все ж чекали біля хати,
Співалися веснянки і пісні...
Така вже доля — до гнізда вертатись.

Краса людська...

Краса людська така багатогранна!
Її у сірості, в жадобі не пізнати.
Це є духовність; ніжна, нездоланна
Людська любов; це є дитя і мати;
Це творчість, що несе утіху людям;
Це доброта, що світ врятує цілий;
Це єдність душ, і навіть біль у грудях...
І це талант, такий багатокрилий!

Основа

Суспільство — це склепіння, яке завалилось би, якби один не підтримував іншого...

На чому наш світ тримається?
На трьох китах і черепасі
Чи на людській безликій масі?
Коли ми про це дізнаємось?

Що є суспільства основою?
Віра, Любов і Надія,
Світла утілена мрія,
Думка така, що є новою?

Чи може насильство і лють
Суспільство наше тримають?
І люди любові не знають,
Самотні у мороці йдуть?

Суспільство — склепіння єдине.
Основу йому треба мати,

Аби взагалі існувати,
Допоки час плин свій не спинить.

Тримати людина повинна,
Хто поруч у світі жорстокім:
Нести крізь плеяду всіх років
Життя нездоланне й невпинне.

За щастя боротись нестримно,
Допоки є сила і воля,
Допоки є друзі некволі
Суспільство боротись повинно!

Лиш тільки загине довіра,
І щезне підтримка взаємна,
Настане пора тоді темна,
І прийде у душі зневіра.

І людство у хаос порине,
У темну первісну безодню.
Безвихідно, безповоротно,
Ніщо вже руїну не спинить.

Навчіться любов зберігати,
Плекати у душах розраду,
Послухайте Божу пораду
Не бійтеся їй довіряти.

І ми врятуватись повинні
Від кризи, що в душах вже зріє,
Що вб'є і надію, і мрію.
Підставте плече під склепіння!

Суспільство — склепіння єдине,
Що вже завалилось би, певно,
Якби не підтримка взаємна —
Ця мудрість століттями лине.